

— Ами голѣма ли ще е? — пита нѣкой отъ групичката.

— А бе, голѣма бе! Тамънъ такава-а-а! — и си показва двата юмука. — За какво ни е мъничка като на Емилъ! Не сме деца! — гордо заявява Цекунъ.

— Азъ ще съмъ вратаръ — потупва се съ ржка по гърдитѣ малкиятъ Начо.

— А азъ центъръ! — изправя се Йорданъ съ просвѣтнали очи.

— Ами ние ще ритаме ли?

— Ще ритате бе, всички ще ритате, ама... ще си плащате. По две яйца на месецъ. А Емилъ на учителката и пари да ми дава, нѣма да го пуща.

— Защо?

— Защо, не помните ли, кога веднажъ пипнахъ само неговата, а той ме наклевети на госпожата, та щѣше да ме бие.

Влакътъ лети.

— Тракъ-такъ-такъ, тракъ-такъ-такъ! — биятъ колелата му. Цекунъ се разстѣпва изъ вагона, пипа коженитѣ подплатки, пепелника, прокарва прѣстъ по лѣскавия надписъ „Не се навеждай навънъ“, наднича изъ прозореца, вглежда се ту въ люлѣещата се рѣжъ, ту въ отлитащитѣ телеграфни стѣлбове, но мисълта за гумената топка не го напуска. Тя е изпълнила и обтегнала душата му, както напомниманиятъ плондеръ изпълва и обтега кожения кобуръ.

— София, деца! — извика учителътъ. — Хей-я, хе-е-е! Гледайте!

Цекунъ зина отъ радостъ и презъ отворената му уста изхвъркна, сякашъ мъчително чакане.

Всички заприбираха багажа си. Грабна и той шарената си торбичка, праметна я презъ рамо, оправил каскетчето си, закопча шаечното си палто и се заприиска къмъ вратата.